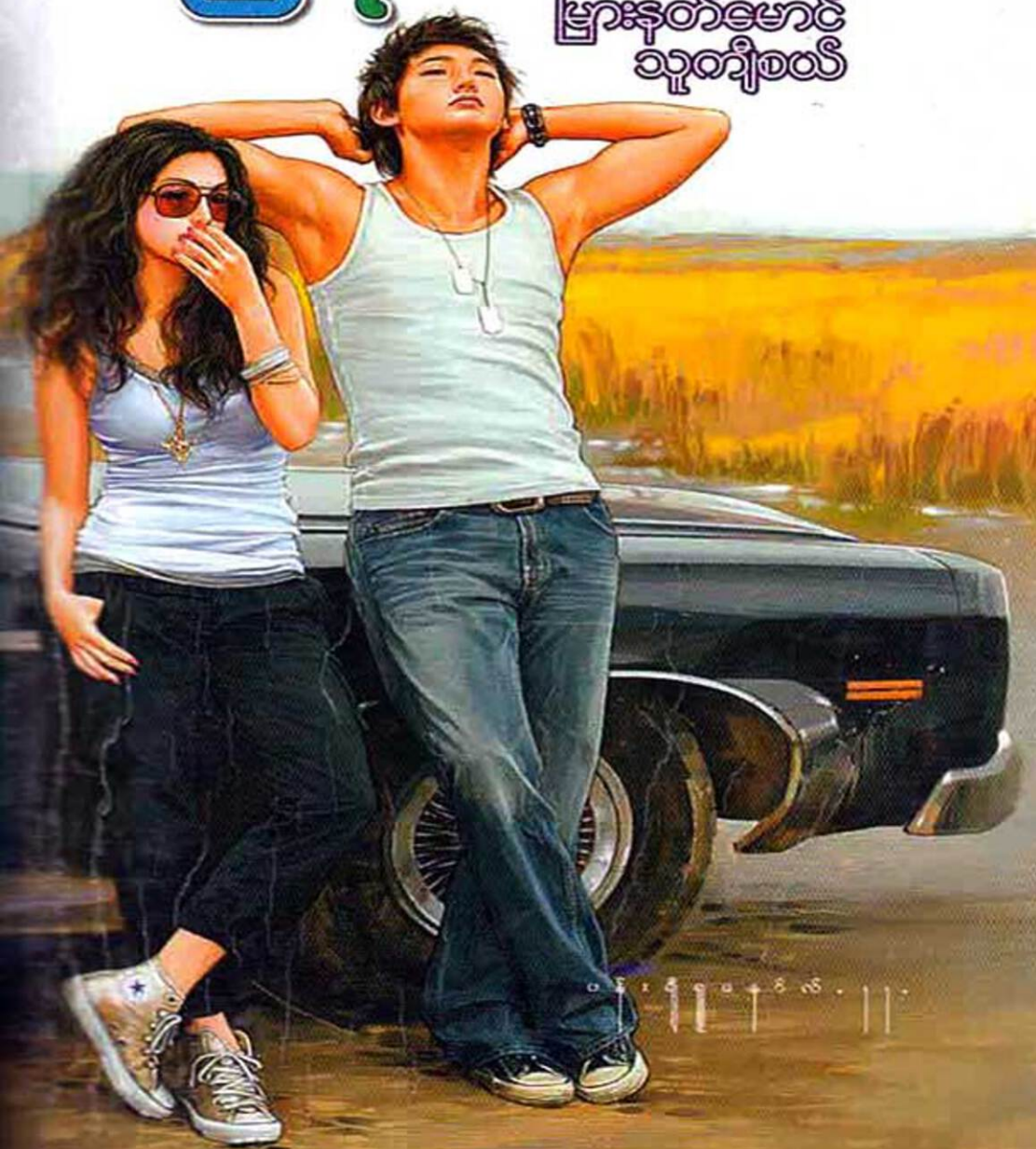

စာအုပ်မြိုင်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်

ဦးနတ်မောင်
သူတို့စယ်

အပိုင်း(၁)

အိုင်တီခေတ်ကြီးမှာ

လူတန်းစားအလွှာဆိုတာ

မရှိပါဘူး။

လွန်းကြင်

အချစ်၊ သံယောဇဉ်နှင့် ကရုဏာတို့ သည် တစ်ခါတစ်ရံ လွဲမှားစွာ
ဖြင့် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်တတ်သည် ။

ဒါကို မြားနတ်မောင် ကျီစယ်တာဟု ဆိုနိုင်ပါ့မလား။

မြဲပုလဲခင်

အခန်း(၁)

"xxx ကျွဲကြံ ... ကျွဲကြံ xxx ကွဲကွဲ"

ဒီဂျေသံကြောင့် ရဲနေလင်း ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ဒီဖုန်း Ringtone ကို ပြောင်းဦးမှ ။ ဟိုနေ့က သူ့ဖုန်းမြည်သံကြောင့် မိခင်က လန့်သွားပြီး ထ အော်သည် ။

"ဟဲ့ ... ကြွက်တွေ ဘယ်ကနေလာရတာတုန်း"ဟု ။

သူက "မေမေကလည်း ဒီဂျေသံပါ"ဟု ဆိုတော့ မေမေက "ဘာဒီဂျေ လဲ ... ငါကြားတာတော့ ကြွက်မိသားစု အသိုက်ပြောင်းသံပဲ"တဲ့ ... ဆို၍ သူရယ်ခဲ့ရသေးသည် ။

ဖုန်းကိုကောက်ယူ ခလုတ်ဖွင့်ကာ နားထောင်လိုက်သည် ။ ဖုန်းစက င်နံ့ပေါ်က နံပါတ်က စိမ်း ကားစွာ ကြည့်နေသည် မို့ ...

"အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ"

"မောင်ရဲနေလင်း ထင်တယ်၊ အန်ကယ်က ဦးဖေတင်ပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး ... အမိန့်ရှိပါ"

ဦးဖေတင်ဆိုလိုက်သည် နှင့် ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဖေတင်ကို မြင်ယောင်ပြီး တလေးတစားပင် တုံ့ပြန်လိုက်သည် ။

"သည် လိုကွဲ့ ... မောင်လွန်းကြင်ကို တွေ့ချင်လို့ ကွဲ့"

"လွန်း ... မှော်ဘီခြံမှာ ပါခင်ဗျာ"

"ဆယ်သွယ်လို့ ရတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်များ ရမလားကွယ်၊ အန်ကယ်ကလည်း မေ့တတ်တယ်ကွယ်၊ သူ့ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်စာအုပ်ထဲများ ရေးမှတ်မိလိုက်သလဲ မသိပါဘူးကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ x x x x x x ပါခင်ဗျ"

"ဟုတ်ပြီ ... ကျေးဇူးပဲ မောင်ရဲနေလင်း၊ မောင်ရင်လည်း အတော့်ကို

အောင်မြင်စပြု လာပြီပဲ ... ဝမ်းသာတယ်ကွယ်"

"ကြိုးစားနေတုန်းပါ အန်ကယ်"

လွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီးဦးဖေတင်နှင့်ပါ သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်

။

"အေး ... အေး ... လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ သာ ဆက်ကြိုးစားသွားရင် အောင်မြင်မှုကို ရေရှည်ထိန်း ထားနိုင်မှာ ကွဲ့၊ ကြိုးစားပါလူလေး၊ ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ဒါပါပဲ၊ အန်ကယ် လေကြောရှည်နေတာနဲ့ မောင်ရင့်အဖိုးတန် အချိန်တွေ ဖြုန်းမိသလိုများ ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်"

"ဟာ ... မဟုတ်တာ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်အဖိုး တန်တဲ့ ဆုံးမစကား အဖြစ် အကျိုးရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြိုးစား သွားပါ့မယ်ခင်ဗျာ"

"ခုလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါဖြင့် ဒါပါပဲကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ"

ရဲနေလင်း ဖုန်းပိတ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့မှ ဆိုဖာဆီသို့ လျှောက် သွားလိုက်သည် ။

သူ့အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုင်စောင့်နေသော ဒါရိုက်တာဂျိုးဇက် ကို ပြုံးပြလိုက်သည် ။

ကိုဂျိုးဇက်ကလည်း ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြုံးပြလိုက်ရင်း အလောသုံး ဆယ်ပင် မေးလိုက်သည် ။

"ဘယ်လိုလဲ မင်းသား ... လက်ခံမယ်မဟုတ်လား"

ဒါရိုက်တာဂျိုးဇက်က လွန်ခဲ့သောနှစ်ပတ်ခန့်က သူ့မန်နေဂျာ ကိုသီး

ကို ဇာတ်ညွှန်းတစ်ခု ပေးဖတ်ထားသည်။ ။ ထိုဇာတ်လမ်းအတွက် သရုပ်ဆောင်မင်းသားနေရာမှာ သူ့ကို တင်ချင်သည်။ ။ သူလက်ခံနိုင် မခံနိုင် လာရောက်မေးမြန်းခြင်းဖြစ်မည်။

သူက လက်ကိုင်ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ...

"ကိုဂျိုး စောင့်နေရတာ ကြာပြီထင်တယ်"

ကိုဂျိုးဇက်ရှေ့ရှိ ကော်ဖီခွက်မှာ ပြောင်နေပြီ၊ ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးလည်း ပြောင်နေပြီကို တွေ့ရသဖြင့် သူကခန့်မှန်းပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ ... နာရီဝက်လောက်ပါပဲ"

"ဆောရီးဗျာ ... ကျွန်တော် ရေချိုးနေလို့ "

"ရပါတယ်ခင်ဗျာ ... ကိုသီး ပြောပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီပုံကို ခံစားနေရတာနဲ့ အချိန် ကုန်လို့ ကုန်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ပါဘူး"

ဒါရိုက်တာဂျိုးဇက်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် အပြုံးမပျက် မင်းသားရဲနေလင်းကို အလိုက် အထိုက် စကားဆိုနေရသည်။ ။

စိတ်မရှည်လို့ ကမဖြစ်။

ခေတ်ကိုက ... မင်းသားခေတ်ကိုး။

မင်းသားခေတ်မှာ မှ ရဲနေလင်းခေတ်ဖြစ်နေသည် ကိုး။

ရဲနေလင်းပါဝင်သောဇာတ်ကား မြို့ကြိုက်တောကြိုက်မို့ ဝင်ငွေက "လန်း"၊ ရေကလျှံဆိုတော့ ...

တက်သစ်စ ဒါရိုက်တာဂျိုးဇက်တို့ မင်းသားအငြိုအငြင်မခံရဲ။

ဧည့်ခန်းအတွင်း ဓာတ်ပုံ၊ ပြက္ခဒိန်တို့ လုံးဝချိတ်ဆွဲထားခြင်းမရှိဘဲ လူတစ်ရပ်စာမျှရှိသော ရဲနေလင်း၏ ပုံတူပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်သာ နံရံထက်၌ ဝင့်ထည်စွာ နေရာယူလျက်ရှိသည် ကိုး။

"ဪ ... ဒါလား၊ ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း လွန်း ဆွဲထားတာလေ"

ရဲနေလင်း အပြုံးစွက်လျက် ကျေနပ်စွာပင် ဖြေလိုက်သည်။ ။

ပန်းချီကားထဲက ရဲနေလင်းသည် စတိုင်လ်မီမီနှင့်သာဖြစ်သည်။ ။ အပေါ်ပိုင်းအင်္ကျီဗလာနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီသာပါသော သူ့ပုံကို လွန်းက body structure အလှကို အသားပေးရေးဆွဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

လွန်ကဲသော ကြွက်သားအဖုအထစ်များ နှင့် ဝိတ်ပေါကြီးအဖြစ် သရုပ်ဖော်ထားခြင်းမရှိဘဲ ...

ကိုယ်ကာယအချိုးအစား ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် တောင့်တင်းခန့်ညားသော အိုင်းရစ်မင်းသား "လီဗြောင်ဟွန်း"ကဲ့သို့ ကာယဗလကို ဖော်ကျူးဖွင့်လှစ်ပြသထားသည် က ယောက်ျားချင်းပင် ငေးယူ ရလောက်သည်။ ။

ဗီနိုင်းပုံတွေခေတ်မှာ ဆီဆေးပန်းချီကား၏ ရုပ်လုံးကြွနေမှုက ရဲလင်းတစ်ယောက်အလား သက်ဝင်ကြွရွှံ့ ... စိုတောက်ပလျက်ရှိချေသည်။ ။

ရဲနေလင်း သူ့ပုံကို တစ်ချက်ဝင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"လွန်းက ပန်းချီလွန်းကြင်လေ၊ ဓာတ်ပုံကြည့်ဆွဲတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပုံတူစံပြအနေနဲ့ လည်း ရပ်မပေးရဘဲ သူ့စိတ်ကူးအမြင်နဲ့ ဆွဲထားတာဗျ"

လွန်းနဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် သူ အမြဲဂုဏ်ယူတတ်သကဲ့သို့ ...

လွန်းကလည်း သူနဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် ထိုနည်းအတူဖြစ်သည်။ ။

"လက်ရာမြောက်တယ်ဗျာ၊ ကဲဗျာ ... ပန်းချီကားထဲ စီးမျောသွားတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကိစ္စ တောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ မင်းသား ကျွန်တော့် ဇာတ်လမ်း လက်ခံမယ်မှတ်လား"

ရဲနေလင်း ... ကိုဂျိုးဇက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ခပ်တည်တည်နှင့်ဖြစ်သည်။ ။

ဒါရိုက်တာကိုဂျိုးဇက်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားချင်သည်။ ။ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူး ထင်ပါ ရဲ့ ၊ မင်းသားက ဇာတ်နည်းနည်းရွေးသည် ဟု သတင်းက ခပ်ထွက်ထွက်ဆိုတော့ ...

"ကိုသီးနဲ့ သာ ချိတ်ပြီး ရက်ချိန်းယူတော့ဗျာ"

"ဟာ ... မင်းသား"

ကိုဂျိုးဇက် ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ တကယ်လည်း ထိုင်ရာမှ ထပြီး ဖြစ်သွားသည် မို့ ပြန်မထိုင်တော့ဘဲ ...

"ဝမ်းသာလိုက်တာ မင်းသားရယ်၊ ဒါဖြင့် ကိုသီးနဲ့ ပဲ ချိတ်တော့မယ် နော်"

"ကောင်းပါပြီ"

"ခွင့်ပြုပါဦး"

"အိုကေ"

ဒါရိုက်တာဂျိုးဇက် ဝမ်းသာအားရ ကမျောကသောနှုတ်ဆက်ပြီး ကားရှိရာသို့ ထွက်သွား သည်။ ။

မင်းသားစိတ်မပြောင်းခင် မင်းသား၏ မန်နေဂျာ ကိုသီးနှင့် အမြန်

သွားချိတ်ရန်ဖြစ်သည်။ ။

ရဲနေလင်း ပြုံးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ပြီးတော့ သူပုံတူပန်းချီကားကိုကြည့်နေရာမှ လွန်းကို သတိရလာ
တာရော၊ လွန်း၏ ဆရာကြီး ဦးဖေတင် ဖုန်းဆက်တာရော
အကျိုးအကြောင်းသိရန် လွန်းဆီသို့ ဖုန်းဆက် လိုက်လေသည်။ ။

အခန်း(၂)

ပန်းချီဆရာပေါက်စလေး လွန်းကြင်။

ရုပ်ရည်က သန့်ပြန့်သည် ။ မျက်နှာထား တည်ကြည်သည် ။ ပြုံး
လိုက်ပါက ထူးခြားသော နှစ်လိုဖွယ်ရာဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသည် ။

သူ ရန်ကုန်မြို့သို့သွားရန် မှော်ဘီ-ရန်ကုန် အထူးယာဉ်ပေါ်သို့တက်
ကာ လိုက်ပါလာခဲ့သည် ။

သူ့ဆရာကြီးဦးဖေတင်ဆီက ဖုန်းလာသည့်အပြင် သူ့အချစ်ဆုံး
သူငယ်ချင်း ရဲဆီမှ လည်း ဖုန်းလာသည် ။

ဆရာကြီးက ...

"မောင်လွန်း ... မင်းအတွက် မော်ဒယ်လ်တစ်ဦးတွေ့ထားတယ် ...
အမြန်လာခဲ့"တဲ့ ။

ရဲဆီကလည်း ...

"မင်းဆရာကြီးက မင်းနဲ့ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ နဲ့ တူတယ်၊ ဖုန်း
နံပါတ်တောင်းလို့ ငါပေး လိုက်တယ်၊ အမြန်ဆက်သွယ်လိုက်ဦး"

ဟူ၍ ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် နေ့လယ်စာ မစားရသေးတာကော ရေမချိုးရသေးတာ
ကော ဘာကော ထည့် မတွက်ဘဲ အဝတ်လဲပြီး ချက်ချင်းပင် မှော်ဘီ

အိပ်မက်အိမ် ဥယျာဉ်ခြံလေးထဲမှ ကသောကမျော ထွက်ခဲ့လေသည်။ ။

ကားက လူစောင့်ခေါ်သည် တို့ ဘာတို့ ရှိသဖြင့် သူလိုရာခရီးကို နှစ် နာရီနီးပါးကြာမှ ရောက် သွားသည်။ ။

ဆရာကြီးအိမ်ကို မှတ်တိုင်မှ နေ၍ လည်း မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် လျှောက်ရသေးတာလည်း ပါသည်။ ။

ကြည့်မြင်တိုင်ရှိ ဆရာကြီး၏ အိမ်သည် နာမည်ကျော်ပန်းချီဆရာ ကြီး နေထိုင်သည့်အိမ်ရာဟု ပြောစရာပင်မလို။ ။

တောင်ကုန်းတောင်စောင်းလေးပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အ ဆောက်အဦပုံနှင့် အိမ် ဆင်ဝင်ပုံစံကို ပန်းချီစုတ်တံပုံစံဖြင့် ပုံဖော်ထား လေသည်။ ။

မြို့ပြမြင်ကွင်းတွင် တမူထူးခြားသော အိမ်ကောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ။

မှာ ထားသည် ထက် တစ်နာရီနီးပါးနောက်ကျသဖြင့် လွန်းကြင် သည် ခပ်သုတ်သုတ်နှင့် ခပ်ကုပ်ကုပ်သာ ဆရာကြီး၏ ပန်းချီခန်းရှိရာ သို့ ဝင် လိုက်လေသည်။ ။

ဆရာကြီးက သူဝင်လာတာကိုသိပေမဲ့ ပုံကြမ်းလောင်းနေရာမှ တစ် ချက်လေးမှ ငဲ့မကြည့်ချေ။ ။

ဒါကလည်း ဆရာကြီး၏ အလေ့အထပင်။ ။

အလုပ်မှာ စာနိဝင်နေလျှင် အနီးအပါး အမြောက်ကျည်ဆန်ပစ်လျှင် တောင် လှည့်ကြည့်မည့် သူမဟုတ်ပေ။ ။

သူနောက်ကျ၍ ရောက်သွားခြင်းအတွက် ဆရာကြီးအား တောင်းပန် သောမျက်လုံးနှင့် တကြည့်ကြည့်လုပ်ရင်းမှ ...

"ဟင်"

အမှတ်တမဲ့ ပုံတူအဆွဲခံနေသောသူလေးထံသို့ မျက်လုံးအစုံက ရောက်သွားတော့မှ သူ တအံ့ တဩဖြစ်သွားရသည်။ ။

စက်ရုံအလုပ်သမ ဝတ်စုံလေးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦး။

တကယ်တမ်း အလုပ်သမတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အသားက ဖြူနေသည်။ ။ အထူးသဖြင့် Complexion (အသား အရေ အသွေးအရောင်)က ကောင်းလွန်း လှလွန်း နေပါသည်။ ။

ဆရာကြီးက ပုံကြမ်းပင် လောင်းပြီးလုနေပြီမို့ လွန်းကြင် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် နောက်ကျမှုအပေါ် ဒေါပွရင်း မိန်းကလေးထံ ဆိုက်ရောက် ထားသောအကြည့်ကို ရုပ်သိမ်း၍ လွယ်အိတ်ထဲမှ ပန်းချီပစ္စည်း များကို ထုတ်ကာ ရေးဆွဲဖို့ ပြင်ဆင်ရလေသည်။ ။

ပုံကြမ်းလောင်းပြီးသွားသော ဆရာကြီးက သူ့အား စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ နောက်ကျလှ ချည်လားဟူသော အကြည့်နှင့်ကြည့်ပြီး ပုံစံပြ မိန်းကလေးအတွက် ရပ်ကြည့်နေတာ ကြာပြီဖြစ်၍ Bell ကို ကလစ် မြည်အောင် တစ်ချက်နှိပ်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ထမင်းစားခန်း ဆီသို့ ထွက် သွားလေသည် မို့ ...

ဆရာကြီး၏ ပန်းချီအလုပ်ခန်းထဲ၌ စံပြမော်ဒယ်လ် မိန်းကလေးနှင့် လွန်းကြင်သာ ကျန်ရစ် ခဲ့လေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် လွန်းကြင်က အိုးတိုးအမ်းတမ်းနှင့် ...

"ကျွန်တော် သိပ်နောက်ကျသွားတာ ဆရာကြီးကို ဘယ်လိုအားနာ မှန်းမသိလို့ ဘာပြောရမှန်း တောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ"

မိတ်ဆက်ပေးမည့်သူလည်း မရှိသဖြင့် ဘာကဘယ်လို စကားဆက်
ရမယ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် မှာ ပင် ...

မိန်းကလေးကပြုံး၍ ...

"ရှင်က ပန်းချီဆရာ ကိုလွန်းကြင်လား"

လွန်းကြင် ဝမ်းသာသွားသည် ။ သူ့ကို သိနေနှင့်ပါလား။

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

"ဆရာကြီးက စောစောက တဖွဖွပြောရင်း နာရီဝက်လောက် စောင့်
ပါသေးတယ်"

"ဟုတ်တယ်ဗျာ ... လိုင်းကားတွေက မှတ်တိုင်မှာ လူမပြည့်မချင်း
ကျောက်ချနေတတ်တော့ သိသိချင်းပြေးလာပေမဲ့ နောက်ကျသွားတယ်"

"ရှင်က ဘယ်ကလာတာမို့လို့ လဲ"

"မှော်ဘီက"

"အိုး ... အဝေးကြီးပဲကိုး"

"ခင်ဗျားကကော ... ဘယ်သူလဲ"

လွန်းကြင် အရဲစွန့်ကာမေးလိုက်သည် ။ မိန်းကလေးတွေနှင့်
အကျွမ်းတဝင် မိတ်ဖွဲ့ရမည့် အလုပ်မျိုး သူ မကျွမ်းကျင်ပါချေ။

မိန်းကလေးက ရုပ်ချော အသားဖြူသလို မနောပါဖြူလေသည် မို့
ခပ်ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ပင် ...

"ကျွန်မနာမည်က သိမ့်ကြည်လင်ပါ၊ အဝေးသင်တက်နေရင်း က
လေးတွေကို ပရိုက်ဗိတ် ကျူရှင်ပြတယ်ဆိုပါတော့"

"ဒါဖြင့် ဆရာမလေးပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မော်ဒယ်လ်ထိုင်ရတာလဲ"

"ဝါသနာပါတယ်လေ ... ရှိုးလျှောက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ပန်းချီအနုပညာကို စိတ်ဝင်စားတာ၊ ဒါကြောင့် မော်ဒယ်လ်ထိုင်ပေးတာ၊ ပြီးတော့ ဝင်ငွေလည်း ရတယ်မှတ်လား"

မိန်းကလေးက ရိုးသားစွာပင်ပြောသဖြင့် စိတ်ထဲ ခင်မင်သွားသည်။ ။

"ဟင် ... ရှင်က စကားပြောရင်း ကျွန်မပုံကို ဆွဲနေတာလား၊ ကျွန်မကညောင်းလို့ ခြေဆန့် နားနေတာကို ... ဒုက္ခပါပဲ"

မိန်းကလေးက ထိုင်နေရာမှ ပြင်ရမလို ရပ်မလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ...

"ဒီအတိုင်းလေးပဲ နေပေးပါခင်ဗျာ"

"ဟင် ... ကောင်းပျိုမလား"

"မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ ... ကျွန်တော်က နောက်ကျနေတာကိုး၊ ရတဲ့ ပုံပဲ ဆွဲရတာပေါ့"

ဆရာကြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ကာ အနားယူမပြီးမချင်း မိန်းကလေး၏ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ကာ နားနေပုံကို အမိအရ ပုံကြမ်းလောင်း နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"လှတယ်ဗျာ"

"ရှင်"

ဟာ ... ခင်ဗျားထိုင်နေတဲ့ ပုံစံလေးကလည်း လှတာပဲလို့ ပြောတာပါဗျာ၊ ဪ ... ခင်ဗျား ညောင်းနေပြီလား

"ဟင့်အင်း"

"တို့င်းလက်တွေ့ဘာတွေ ဝင်ချင်ရင်လည်း သွားလေ"

"အိုး ... မဝင်ချင်ပါဘူး"

မိန်းကလေး ရှက်သွားပုံရသည်။ မျက်နှာလေး နီမြန်းသွားသည်။ ဒါကိုပင် သူ ပန်းချီမျက်စေ့၌ တကယ့်ကို ချုံမြိန်သော အလှတစ်ပါးအဖြစ် ရင်ထဲ စီးနှစ်ဝင်သွားလေသည်။

"ကောင်းလိုက်တာဗျာ"

"ဘာကောင်းတာလဲရှင်"

အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ ပြောလိုက်သော လွန်းကြင်စကားကြောင့် မိန်းကလေး အနေခက်သွားရ ပြန်သည်။ ဒီလူကြောင့်တော့ ခက်နေပြီ။

"ဪ ... ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပုံကြမ်းကို ကြည့်ပြီးပြောမိတာပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာက မျက်လုံးရော နှာတံရောကြွနေတော့ ပုံဆွဲရတာ ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပါဗျာ"

"အဲဒီလိုပြောပါရှင်"

"အဟင်း ... ဟင်း ... ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် Request လုပ်လို့ ရမလား"

"ပြောကြည့်ပေါ့"

"ကျွန်တော့်ကို တစ်ရက်လောက် သီးသန့်ပုံတူကူးဆွဲခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော် မော်ဒယ်လ်ထိုင်ခံ တစ်သောင်းပေးပါ့မယ်။ ဆရာကြီးက ဘယ်လောက်ပေးသလဲမသိဘူး၊ နည်းရင်လည်း ပြောပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားပုံကို တယောထိုးပြီး ဂီတဈာန်ဝင်စားတဲ့ ပုံဆွဲပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်ချင်လို့ ပါ"

"ဆောရီး အင် သိုင့်ခ်ကျူး (sorry and thank you)"

လွန်းကြင် နားမရှင်း။

"ဗျာ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို"

မိန်းကလေးက ရယ်သွေးသွမ်းလေသည်။ ။

"ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... သိမ့်ပြောတာ အရှင်းကြီးပါနော်"

"ဟာဗျာ ... ကျွန်တော်က မရှင်းဘူး"

"ရှင်က တော်တော်ဝေးတာပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ပြောလည်း ခံရမှာ ပဲ၊ ကျွန်တော်က တော်တော်ခွဲတဲ့ ကောင်ပါ"

"ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိရင်တော်သေးတာ ပေါ့၊ ဆောရီး ... ရှင့်ရဲ့ ငွေတစ်သောင်းကို လက်မခံနိုင်ဘူးပြောတာ၊ သို င်ခံကျူးဆိုတာက ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်က ချီးကျူးပြီး အလားအလာ ကောင်းတဲ့ ပန်းချီဆရာလေးက လက်ကမ်းကြိုဆိုတာခံတဲ့ အတွက် ပြောတာ"

"ဪ ... ဒါလား ... ဟင်း ... ဟင်း"

"ခစ် ... ခစ် ... ရှင်က တော်တော်ရယ်ရတယ်"

"အဲ ... အဲ ... ခင်ဗျား အဲဒီလိုရယ်လိုက်ပုံကလည်း တော်တော်လှ တာပဲ"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကတ်ပေါ်မှ ပါးစပ်နေရာပုံကြမ်းကို ရာဘာတုံးဖြင့် ခပ်ဖွဖွဖျက်ပြီး ပြန်ပြင် လိုက်လေသည်။ ။

တစ်ဆက်တည်း သိမ့်ကြည်လင်စကားထဲမှ မကျေနပ်သည် တို့ ကို ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက် သည်။ ။

"ကျွန်တော်က ဆရာကြီးရဲ့ ရိုးသားတဲ့ တပည့်စာရင်းဝင်လောက်ပါပဲဗျာ"

"အို့ ... ရှင့်ကို မရိုးသားဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး၊ သိမ့်က ဘယ်မှ လိုက်ပြီး ပုံဆွဲမခံပါဘူး၊ ဆရာ ကြီးနဲ့ အန်တီကို ခင်လွန်းလို့ လေးစားလို့ သာ ..."

"ကလင်"

ဆရာကြီးက သူဝင် လာပြီဖြစ်ကြောင်း ဘဲလ် Bell နှိပ်အချက်ပေးပြီးမှ ဝင်လာသည်။ ။

ပြီးနောက် လွန်းကြင်အနောက်နားဆီမှ ခါးထောက်ရပ်ကြည့်ပြီး ...

"ဟေ"

"ဟို ... ဟို ... ကျွန်တော် လိုင်းကားကြောင့် နောက်ကျသွားရတာပါ ဆရာကြီး"

"အင်း ... ဒါနဲ့ ပဲ မိတာ ရတာကိုပဲ ဆွဲလိုက်ရတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး"

"တွေ့လား မိသိမ့်၊ ငါ့တပည့်ထဲမှာ လွန်းကြင်ဆိုတဲ့ ကောင်က ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို ဘယ်တော့မှ လက်မလွှတ်တတ်ဘူး ... မြင်တယ်မို့လား"

ဒူးတစ်ဖက်ထောင် ခြေတစ်ဖက်ဆင်း၍ လက်ကို နောက်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထောက်ထားသော မိန်းမငယ်လေး၏ နှုတ်လှလှ အနားယူနေဟန်ကလေးကား ဆရာကြီး၏ အမြင်အာရုံထဲတွင် ကြွကြွလွင်လွင်လေး မြင်နေရသည် ကိုး။

ထိုစဉ် ...

"တီ ... တီ ... တီ"

ဆင်ဝင်အောက်ဆီမှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ဆရာကြီးက လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဟော ... မိသိမ့်၊ ညည်းကို ကားလာကြိုနေပြီ၊ ငါ့တပည့်လွန်းကြင်က တော်တယ်မှတ် လား"

သိမ့်ကြည်လင်က လွန်းကြင်ဆွဲထားသော သူပုံကြမ်းကိုကြည့်ပြီး ...

"ဟုတ်ကဲ့ ... အရမ်းတော်တာပဲ"

ဟု လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချီးကျူးလိုက်သည်။ ။ လွန်းကြင်မျက်နှာ အထားရခက်သွားသည်။ ။

"ကဲ ... ကဲ ... ငါ့တူမလည်း ညောင်းလှရောပေါ့၊ ပြန်နားချေတော့"

"ဟုတ်"

ထိုအချိန်၌ ဆရာကြီးကတော်က ဝင် လာပြီး ...

"သမီးရေ ... ဒါက ခြံထွက်မာလကာသီးတွေ၊ လက်ဆောင်ယူသွားဦး"

"ကျေးဇူးပါပဲ အန်တီ"

သိမ့်ကြည်လင်က ဆရာကတော်ပေးသော မာလကာသီးများကို တရိုတသေလှမ်းယူပြီး ဆရာကြီးကို ဂါဝရပြုနှုတ်ဆက်၊ ပြီးတော့ လွန်းကြင်အား နှုတ်ဆက်အပြုံးလေးနှင့် ဝင့်ကြည့်ပြီး အခန်းထဲမှ သမင်ပျိုမလေး သဖွယ် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ ။

လွန်းကြင်ရင်ထဲ၌ "အင်း ... သူက သာမန်မိန်းကလေးမဟုတ်ဘဲ လူ

ချမ်းသာမိသားစုထဲက ပါလား"ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။ ။

"ဒီပုံ အချောကိုင်ပြီးရင် ငါ့ကိုပြန်ပြဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"မောင်လွန်း ... လာ ... ထမင်းစားရအောင်"

"ဟာ ... နေပါစေ အန်တီ"

ဆရာကြီးကတော်က ထမင်းစားခေါ်နေပြန်သည်။ ။ သူက အားနာ၍ ငြင်းလိုက်သည် ကို ဆရာကြီးက ...

"အားနာစရာလူတွေလား ... သွားစား၊ ပြီးရင် ... ထားရေ၊ ဒီကောင် ကို လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့် ပါ ကျွေးလိုက်ပါဦး၊ ဒီကောင် ဘာမှ စားခဲ့ရဦး မှာ မဟုတ်ဘူး "

လွန်းကြင် အားနာပြီးရင်း အားနာနေသော်လည်း ဆရာကြီး၏ စကားကို နှစ်ခါမငြင်းရဲပါချေ။

ပညာလည်း သင်ပေးသည် ၊ စားစရာတွေလည်း ကျွေးသည် ။ ဆရာကြီးဦးဖေတင်လိုလူမျိုး ရှာမှ ရှားလှသည်။ ။

သူစားသောက်ပြီး ပန်းချီအလုပ်ခန်းသို့ ပြန်ဝင်တော့ ဆရာကြီးထံမှ ပန်းချီပညာနှင့် ပတ်သက် ၍ သိမှတ်ဖွယ်ရာအဖြာဖြာများ ၊ လူ့ခန္ဓာဗေဒ အနေအထားရေးဆွဲနည်း၊ အလင်းအမှောင် စသည် စသည် ဖြင့် သိသင့် သိထိုက်ရာပညာများ သွန်သင်နေရာ လွန်းကြင်က သူ့မှတ်စုတွင် မလွတ်တမ်း တွင် တွင် ရေးမှတ်နေမိသလို ခေါင်းမန်မိုရီထဲသို့လည်း ရိုက်သွင်းနေမိသည်။ ။

ဆရာကြီးဦးဖေတင်လို ပန်းချီအကျော်အမောကြီးထံတွင် တပည့်

ဖြစ်ရခြင်းကိုကပင် သူ့ဘဝ အတွက် ကံကြမ္မာကပေးသော ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်တစ်ခုဟု မှတ်ယူကာ ဆရာကြီးကို လေးစား၊ ဘဝကို တန်ဖိုးထားလျက်ရှိနေချေလေပြီ။

လွန်းကြင် ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိနေလေပြီ။

အခန်း(၃)

ဒီကနေ့ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းတွင် "ဝသန်မိုးရာသီ ပန်းချီပြပွဲ" ရှိလေသည်။ လူငယ်ပန်းချီဆရာ ဆယ်ဦးတို့ ၏ လက်ရာများကို စုစည်းပြသသော ပန်းချီပြပွဲဖြစ်သည်။

ထိုအထဲတွင် တက်သစ်စ ပန်းချီဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော လွန်းကြင်လည်း ပါဝင်လေသည်။ မို့ လွန်းကြင် ညက ရဲ၏ အိမ်၌ပင် အိပ်လိုက်သည်။

နံနက်စောစော ရဲက သူ့အိမ်ကကားနှင့်ပင် သူ့အား ပန်းချီပြခန်းသို့ လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ ရဲကတော့ ညခန်းရှုတင် ရိုက်ထားရသဖြင့် အိပ်မောကျနေဆဲဖြစ်သည်။

လွန်းကြင် ပန်းချီဆရာများ ၏ လက်ရာများကို အထူးစိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ငေးမောကြည့်နေ စဉ်မှာ ပင် ...

"ဟင်"

သူ့အနီးအနားသို့ ရွှေအိုရောင်ဝတ်စုံနှင့် စတိုင်လ်ကျလှသော မိန်းမချောလေး၏ အရိပ်က ကျရောက်လာသဖြင့် ...

"သိမ့်"

သိမ့်ကြည်လင်က သူ့အားပြုံးကာ ...

"ပန်းချီကားတွေကို ဈာန်ဝင်နေတာနဲ့ သိမ့်ကိုတောင် မမြင်တော့ဘူး"

မှတ်လား၊ သိမ့်က ခန်းမ ထဲစဝင်လာကတည်းက ကိုလွန်းကို မြင်ပြီး သား"

"အဟဲ ... သိမ့်တစ်ယောက်တည်းလား"

"ဖေဖေပါ ပါတယ်"

"ဪ ..."

"ဒါထက် သိမ့်ရဲ့ Relax ပန်းချီကားလေး ကောင်းရဲ့ လား"

"သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ"

"ဟယ် ... သိမ့် မြင်ချင်လိုက်တာ"

"ဒါဆို ... မှော်ဘီလိုက်ကြည့်လေ"

သိမ့်ကြည့်လင်က သွားစွယ်တန်းလေး ဝင်းလက်သွားအောင်အထိ ပြေးလိုက်ပြီး ...

"ဟာ ... ဆရာက သိမ့်ကို အထင်ကြီးနေတာကိုး၊ ဟိုနေ့က လာကြိုတာ သိမ့်ဖေဖေ ဒရိုင်ဘာ လုပ်တဲ့ သူဌေးကားပါ၊ အခုလည်း အလုပ်ချိန် ခဏလစ်ပြီး လာငေးနေတာပါ ဆရာ"

"ဟုတ်မှ လည်း ပြောပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို စောစောကခေါ်သလိုပဲ ကိုလွန်းလို့ ပဲ ခေါ်ပါဗျာ၊ ဆရာဆိုတာကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ "

"ကောင်းပြီလေ ... ကိုလွန်းသဘောကျအတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်၊ ဒါနဲ့ ဆရာကြီးကကော သိမ့်ပုံပန်းချီကားကို ဘာပြောနေသလဲ"

"ဆရာကြီးက ချီးကျူးနေတာပေါ့ဗျာ"

"တကယ် ... ဒါဆို သိမ့် အရမ်းအရမ်းကို ကြည့်ချင် လာပြီ"

"ဒါကြောင့် မှော်ဘီကို လိုက်ခဲ့ပါဆို"

"ဘာလဲ ... သိမ့်ကို ဒရိုင်ဘာသမီးမို့ အထင်သေးပြီး ခေါ်တိုင်းလိုက် မယ်ထင်ပြီး ခေါ်နေ တာလား"

"ဟောဗျာ ..."

လွန်းကြင် ရုတ်တရက် ကြောင်တောင်တောင်လေးဖြစ်သွားရသည် ။ သူ သဘောရိုးနှင့် ပြောခြင်းကို သိမ့်ကြည်လင် ဘာတွေများ အတွေးချော်သွားလေသည် မသိ။

"ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ ... ကျွန်တော်က ဒီသဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာမဟုတ် ပါဘူး၊ သိမ့်က သိပ်ကြည့် ချင်တယ်ဆိုတော့ သိမ့်ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးချင် တဲ့ သဘောနဲ့ ခေါ်မိတာပါ။ ကျွန်တော့်စကားက မှားသွား တယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်"

သိမ့်ကြည်လင်က ခစ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

"သိမ့် သိပါတယ်၊ ကိုလွန်းကို သက်သက်စတာပါ။ သိမ့်က ပန်းချီ သိပ်ဝါသနာပါတာ၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီဆရာမတော့ ဖြစ်မလာဘူး၊ ကြည့် မယ် ... ခံစားမယ် ... ဒီလောက်ပါပဲ"

"ဒါဖြင့် လိုက်ကြည့်ရင်း ခံစားလိုက်ကြရအောင်"

"ကောင်းပါပြီ ... သိမ့် မသိတာရှိရင် ကိုလွန်းက ရှင်းပြပေးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ"

နှစ်ဦးသား တရွေ့ရွေ့နှင့် ပန်းချီပြခန်းအတွင်းမှ ပန်းချီကားများ ၏ လက်ရာကို အနုစိတ်ကြည့် ကာ ခံစားနေကြလေတော့သည် ။

"ကိုလွန်း"

"ဗျာ"

"ဒီပန်းချီကားကြီးက လှလိုက်တာ"

"စိတ်တိုင်းကျ အနုစိတ်ဩယ်မှုန်းထားတဲ့ ပန်းချီကားကြီးကိုး ... သိပ် ကောင်းပါရဲ့ ဗျာ"

"ဟင် ... ဒီကားက မိုးရေစက်တွေရဲ့ ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံနေရတဲ့ ပန်းခင်းပုံပဲ ... အသက် ဝင်လိုက်တာ၊ ပန်းချီဆရာက ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ဟင် ... ကိုလွန်းပဲ"

လွန်းကြင်ရင်ထဲ တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးသွားရသည် ။ သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ခံစားချက်ကို သိမ့် ကြည်လင်က သိနေပုံရ သည့်အတွက်ဖြစ်သည် ။

"သဘာဝလောကခံကို ခံနေရတဲ့ ပန်းခင်းလေးတွေရဲ့ ကြွံ့ကြွံ့ခံနေ နိုင်မှုပေါ့နော်"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ ... သိမ့်က သိပ်တော်တာပဲ၊ ပန်းချီကားတွေရဲ့ သရုပ်အ မှန်ကို ခံစားပေးတတ် တယ်နော်"

"သိမ့်က ခံစားရတာ ဝါသနာပါပါတယ်ဆို"

သိမ့်ကြည်လင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေပုံကိုကြည့်ပြီး လွန်းကြင်လည်း ပျော်ရွှင်လာသည် ။

သိမ့်ကြည်လင်ကို ခိုးကြည့်မိတော့ ...

ဒရိုင်ဘာသမီးဟု သာ ဆိုသည် ၊ ကုပ်ပိုးသား နုနုအိအိလေးတွေမှာ မွေးညင်းစိမ်းနုလေးတွေ နှင့် ခြေဖဝါး လက်ဖဝါးလေးတွေက ဖူးဖူးပြ ည့်ပြည့်နှင့်ဖြစ်သည် ။ ပြော၍ သာ ဒရိုင်ဘာသမီးဟု သိလိုက်ရ ယုံထား

လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲတွင် တော့ ပုံပြင်ထဲကလို မိုးပေါ်က နတ်သက်
ကြွေကာကျ လာသည့် နတ်သမီးလေးအလား ရှိနေလေသည်။

သူ့ကိုတော့ အပေါင်းအသင်း ပန်းချီဆရာ အသိုင်းအဝိုင်းက အားကျ
သောမျက်ဝန်းနှင့် ကွက် ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ကာ တီးတိုးတီးတိုး သဖ
န်းပိုးလုပ်နေကြသည်။

"ကိုလွန်းကို ပြောနေကြတယ်၊ ဆရာကြီးဦးဖေတင်ရဲ့ တပည့်ကျော်
တဲ့ "

သိမ့်ကြည်လင်က နားပါးပုံရသည်။ လွန်းကြင်ကတော့ ပန်းချီမှော်ရုံ
တော၏ ညှို့ငင်ဖမ်းစား ခြင်းကို ခံနေရသဖြင့် ဘာစကားသံမှ မကြားမိ
ပါချေ။

"ဟာ ... အဲဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး"

"အံ့မယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတပည့်
တွေထဲမှာ လည်း မောင်လွန်းက အတော်ဆုံးပဲတဲ့ "

"တော်ရုံလည်း မြှောက်ပါဗျာ"

"တကယ်ပြောတာ ... ကိုလွန်း နိုင်ငံခြားလည်း ရောက်ဖူးတယ်ဆို"

လွန်းကြင်ကိုယ်တိုင်က အနေကုပ်ကာ ရိုးသားကြိုးစားသူလေးဖြစ်
၍ ဝါကြွားခြင်းကင်းစွာ ဖြင့် ...

"မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ... ဟိုဘက်ကမ်း ဒီဘက်ကမ်း အောက်လမ်း
လောက်ပါဗျာ"

အမှန်တော့ သူသည် ပန်းချီဆရာတို့ ၏ မိုးကောင်းကင်အိပ်မက်ဖြစ်
သော ပြင်သစ်နှင့် ဥရောပ ခရီးစဉ်တို့ ကို အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း "ရဲ" ၏

ကောင်းမှုဖြင့် ရောက်ဖူးခဲ့သည်။ ။ ဒါတွေ ထုတ်ဖော်ပြော နေရင် ကြား
ရာကျမှာ စိုးသဖြင့် မပြောတော့ပါချေ။ စကားလမ်းကြောင်း လွှဲသည့်အ
နေနှင့် ...

"သိမ့် ... ဟောဒီပန်းချီကားရဲ့ အပီပြင်ဆုံးနေရာ ရှာကြည့်ပါလား"

ပန်းချီဆရာတစ်ဦး၏ ဆီဆေးပန်းချီကားရှေ့ရပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်
။ သိမ့်ကြည်လင်၏ ဝါသနာနှင့် ပန်းချီအနုပညာအရည်အသွေးကို အကဲ
စမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဘာလဲ ... သိမ့်ကို ပဟေဠိဝှက်တာလား"

သိမ့်အသံလေးက ကြည်လင်ရွှင်ပျနေသည်။ ။

"အဲဒီလို ယူဆလို့ ရပါတယ်"

"ဒါဖြင့် စိမ် လိုက်လေ၊ အချိန်ဘယ်လောက်အတွင်းလဲ"

"နှစ်မိနစ်"

"ဟင့်အင်း ... သုံးမိနစ်"

ချစ်စဖွယ်အမူအရာနှင့် လက်ချောင်းသုံးချောင်းထောင်ကာ ဈေးဆစ်
လိုက်သေး။

"အိုကေ"

သိမ့်ကြည်လင် ကဆုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေရာမှ စုံရပ်လိုက်သော
မြင်းတစ်ကောင်၏ အသက် ဝင်ဆုံးစုတ်ချက်ကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ ။

သိမ့်၏ ကြည်လင်တောက်ပနေသော မျက်ဝန်းအစုံကို လွန်းကြင်
ငေးကြည့်မိရာ ...

"ဟော ... တွေ့ပြီ"

သိမ့်၏ ဝမ်းသာအားရအသံကြောင့် သူ့အကြည့်ကို လွှဲပြောင်းလိုက်သည်။ ။

"ဘယ်မှာ လဲ"

"ဒီမှာ လေ ... အရှိန်နဲ့ ပြေး လာပြီး ခြေစုံရပ်လိုက်တဲ့ မြင်းတစ်ကောင်လုံးရဲ့ အားက မြင်းခွာမှာ ရှိတယ်၊ ဒါကို ပီပြင်အောင် သရုပ်ဖော်နိုင်တဲ့ စုတ်ချက်က ဒီနေရာ အသက်ဝင်ဆုံးပဲမှတ်လား"

"ဟား ... ဟား ... ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဒရိုင်ဘာကြီးသမီးပေမဲ့ တယ်တော်တာပဲ"

"ဟွန်း ... ဒါ ရိတာလား ကိုလွန်း၊ ခုခေတ်ကြီးမှာ လယ်သမားသမီး၊ ခြံသမားသမီးတွေ လည်း Ph.D ဘွဲ့ရလို့ ပါမောက္ခတွေတောင် ဖြစ်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ ဒီလောက်တော့ရှိမှာ ပေါ့"

"ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့ ၊ ဒရိုင်ဘာသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဖိနပ်တန်ဖိုး၊ အဝတ်အစားတန်ဖိုးကတင် အဖေလစာကို ကျော်နေရော့မယ်"

လွန်းကြင်က ကိုယ်က ရိုးသားဖြူစင်သလို ကိုယ့်အပေါ်တွင် လည်း ရိုးသားဖြူစင်မှ ကြိုက် သည် ။ ပလီပလာလိမ်ညာခြင်းကို အလွန်မုန်းတတ်သည် မို့ သူ့စိတ်ထဲ မသင်္ကာသည် ကို ထုတ်ဖော် လိုက်သည် ။

သိမ့်ကြည်လင်က ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ...

"အိုး ... ကိုလွန်းကလည်း ကတ်သီးကတ်ဖဲ့ သိပ်လုပ်တာပဲ၊ အမေရိကန်သမ္မတဟောင်းကြီး အီဗရာလင်ကွန်းဟာ သစ်ခုတ်သမားကနေ သမ္မတဖြစ်လာတာ၊ ပြီးတော့ ရုရှားခေါင်းဆောင် ဂေါ်ဗာ ချာက်ပ်ကကော လယ်သမားကနေပြီး နိုင်ငံထိပ်သီးဖြစ်လာသလိုပေါ့၊ ဒရိုင်ဘာသမီး သိမ့်ကြည်လင် လည်း နိုင်ငံကျော်ပန်းချီဆရာမကြီး ဖြစ်မလာဘူးလို့ ဘ

ယံပြောနိုင်ပါ့မလဲ ... မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ ... နာမည်ကလည်း သိမ့်ကြည်လင်၊ ဝတ်စားထား တာကလည်း အဖိုးတန်နဲ့ အလန်း၊ စိတ်ဝင်စားတာကလည်း ပန်းချီဆို တော့ ထူးခြားတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ"

"ကိုင်း ... ကိုလွန်းဘာသာ သိမ့်ဦးကာတွေ ချဲ့ချင်သလောက်ချဲ့ပြီး တွေးတော့၊ သိမ့်တော့ ကျူရှင်သွားပြရမှာ မို့ ဒိုးတော့မယ်"

"ဟောဗျာ ... ပြောပြောဆိုဆို"

"နောက်နေ့မှ ထပ် လာပြီး ထပ်လေ့လာဦးမယ်၊ ဒရိုင်ဘာသမီးက ဝမ်းရေးအတွက် အလုပ် သွားလုပ်ရဦးမှာ မို့ ခွင့်ပြုပါဦး"

သူ့အား မထွေတထွေလေးပြောပြီး မပြီးတုံတုံပြီးတုံတုံလုပ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ချာခနဲလှည့် ကာ သုတ်ခြေတင်ထွက်သွားလေသည်။

သူ မျက်တောင်ခတ်ရန်ပင် မေ့လျော့၍ ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ လေသည်။

ပျော့ပျောင်းသေးမျှင်သော ပိတုန်းရောင်ဆံနွယ်ကြီးက ကျောပြင်တစ်ခုလုံး ဖုံးအုပ်လျက် ဖြောင့်စင်းစွာရှိလေသည် မှာ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း လှမ်းလိုက်တိုင်း ကတ္တီပါရောင် လွင်ပြင်ကြီးကို လေတိုးလိုက်သလို လှိုင်းတွန့်ကလေးများ လွန်လူးလျက် ...

လွန်းကြင်ရင်မှာ လည်း ဝေဒနာလှိုင်းတွန့်ကလေးများ လူးလွန် လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ချေပြီ။

ဘဝနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် စိတ်အခြေအနေမြင့်မားသော မိန်းကလေးပါတကားဟု လည်း ...။
